ଏଲିୟା — ସଂଖ୍ୟା ଏଗାରୋଟି

ପ୍ରଥମ ତ୍ରୁଟି

Jeff Pippenger
2023-10-15

ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲର ଆରମ୍ଭରେ ଆରୋଣଙ୍କ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବଛୁରା-ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବିଦ୍ରୋହ, ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଭାବେ, ଇଫ୍ରାଇମର ଉତ୍ତର ରାଜ୍ୟର ଦଶ ଗୋତ୍ରର ଆରମ୍ଭକାଳରେ ଯେରବୋଆମଙ୍କ ବିଦ୍ରୋହ ସହିତ ସମାନ୍ତରାଳ ହୋଇଥାଏ। ଏହି ପବିତ୍ର ଇତିହାସଗୁଡ଼ିକ 1863 ମସିହାରେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ବିଦ୍ରୋହର ପ୍ରତିରୂପ ଅଟେ।

ନିଶ୍ଚୟ ଭାବେ 1863 ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଅନ୍ୟ ସାକ୍ଷ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଆରୋଣ ଓ ରାଜା ଯେରୋବୋଆମ ଏମିତି ସାକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ 1863 ର ଇତିହାସ ଉପରେ ଅଧିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି; ଏବଂ ସେହି ସମସ୍ତ ଇତିହାସ ଏକ ଶତ ଚଉଅଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ଆନ୍ଦୋଳନକୁ ଚିତ୍ରିତ କରେ, ଯାହା ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଶିଙ୍ଗ, କେବଳ ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଷଷ୍ଠ ରାଜ୍ୟର ଅନ୍ତିମ ଦିନମାନରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ଅନୁଗ୍ରହକାଳର ସମାପ୍ତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ। ସେହି ଇତିହାସମାନେ ଷଷ୍ଠ ରାଜ୍ୟରେ ରିପବ୍ଲିକାନ୍ ଶିଙ୍ଗର ସମାନ୍ତରାଳ ଇତିହାସକୁ ମଧ୍ୟ ଆଲୋଚନା କରନ୍ତି।

ସାଧାରଣତଃ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ଗୋଟିଏ ଅତ୍ୟନ୍ତ କଠିନ ସତ୍ୟ ଯେ, ସପ୍ତମ-ଦିନ ଆଡ୍‌ଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ କଳିସିୟା ହେଉଛି ଜଗତର ଅନ୍ତକାଳରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଅବଶିଷ୍ଟ ଜନ। ସେହି ବିଶ୍ୱାସ ହେଉଛି ଆମର ପ୍ରଥମ ଭୁଲ। ରବିବାର-ଆଇନ ସଙ୍କଟ ସମୟରେ ଧ୍ୱଜରୂପେ ଉତ୍ତୋଳିତ ହେଉଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଲାଓଦିକିୟା କଳିସିୟା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ ବୋଲି କହିବା ପାଇଁ କୌଣସି ବାଇବେଲୀୟ ପ୍ରମାଣ ନାହିଁ। ଏହା ତେଣୁ ବୋଲି ଯେ ମିଥ୍ୟା ପୂର୍ବଧାରଣାକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁଛୁ, ସେହିଠାରେ ଆମର ପ୍ରଥମ ଭୁଲ ଅଛି। ଜଗତର ଅନ୍ତକାଳରେ ଉତ୍ତୋଳିତ ଧ୍ୱଜ ସେମାନଙ୍କୁ ନିୟେ ଗଠିତ, ଯେମାନଙ୍କୁ ଶୈତାନର ସଭାଗୃହର ସଦସ୍ୟମାନେ ବାହାର କରିଦେଇଥିଲେ।

> ସେ ଜାତିମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ପତାକା ସ୍ଥାପନ କରିବେ; ଇସ୍ରାଏଲର ନିର୍ବାସିତମାନଙ୍କୁ ସମେତ କରିବେ, ଏବଂ ପୃଥିବୀର ଚାରି କୋଣରୁ ଯିହୁଦାର ଚିତରାଇଥିବାମାନଙ୍କୁ ଏକତ୍ର କରିବେ। ଯିଶାୟ 11:12.

ଲାଓଦିକିୟାର ଆଡ୍ଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟମାନେ ହିଁ ସେହିମାନଙ୍କୁ ବହିଷ୍କାର କରନ୍ତି, ଯେମାନେ ପତାକାସ୍ୱରୂପ ହେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ।

> ଯେମାନେ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ କମ୍ପିତ ହୁଅ, ତୁମେ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଶୁଣ; ଯେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଭାଇମାନେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଘୃଣା କଲେ, ଯେମାନେ ମୋର ନାମ ନିମନ୍ତେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ବାହାର କରିଦେଲେ, ସେମାନେ କହିଲେ, "ସଦାପ୍ରଭୁ ଗୌରବାନ୍ୱିତ ହେଉନ୍ତୁ"; କିନ୍ତୁ ସେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଆନନ୍ଦ ପାଇଁ ପ୍ରକାଶିତ ହେବେ, ଏବଂ ସେମାନେ ଲଜ୍ଜିତ ହେବେ। ଯିଶାୟ 66:5।

ଯେମାନେ ପତାକାସ୍ୱରୂପ, ସେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ "ନାମ" ପାଇଁ ବହିଷ୍କୃତ ହେଉଥାନ୍ତି। ଯେହି ନାମ ଘୃଣାକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରେ, ସେହି ହେଉଛି ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗା; କାରଣ ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗାର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ହିଁ ସ୍ପଷ୍ଟରୂପେ ପରିଚିହ୍ନିତ କରେ ଯେ ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀରେ ସପ୍ତମ-ଦିନ ଆଡ୍ଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଚର୍ଚ୍ଚ କାହାଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଦଶ କୁମାରୀଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଆଡ୍ଭେଣ୍ଟିଜମ୍‌କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

> "ମାଥିଉ 25 ରେ ଥିବା ଦଶ କୁମାରୀଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତଟି ମଧ୍ୟ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଲୋକମାନଙ୍କ ଅନୁଭବକୁ ଚିତ୍ରିତ କରେ।" The Great Controversy, 393.

ଏହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତଟି ଆଡଭେଣ୍ଟବାଦର ଆରମ୍ଭକାଳରେ ପୂରଣ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ଶେଷକାଳରେ ଏହା ପୁନର୍ବାର ଅକ୍ଷରଶଃ ପୂରଣ ହେଉଛି।

> "ଦଶ କୁମାରୀଙ୍କ ଉପମାର କଥା ମୋତେ ପୁନଃପୁନି ସ୍ମ ରଣ କରାଯାଏ—ଯେଉଁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟ ରୁ ପାଞ୍ଚ ଜଣ ଜ୍ଞ ।ନୀ ଥିଲେ, ଏବଂ ପାଞ୍ଚ ଜଣ ମୂର୍ଖ। ଏହି ଉପମା ଅକ୍ଷ ରେ ଅକ୍ଷ ରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ୍ ହୋଇଛି ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ୍ ହେବ, କାରଣ ଏହାର

> ବିଶେଷ ପ୍ର ୟୋଗ ଏହି ସମୟ ପାଇଁ ଅଛି, ଏବଂ ତୃତୀୟ ସ୍ୱ ର୍ଗଦୂତଙ୍କ   ବାର୍ତ୍ତା ପରି, ଏହା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛି ଏବଂ କାଳର ସମାପ୍ତି ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ   ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟ ଭାବରେ ଅବିରତ ରହିବ।" Review and Herald, August 19, 1890.

ଯେ ମୂର୍ଖ କୁମାରୀମାନେ ଜାଗି ଉଠି ଏହା ଚିହ୍ନିବାକୁ ପାରନ୍ତି ଯେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ କୌଣସି ତେଲ ନାହିଁ, ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଲାଉଦିକିୟାନମାନେ।

> "ମୂର୍ଖ କୁମାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କଲିସିଆର ଅବସ୍ଥାକୁ ମଧ୍ୟ ଲାଓଦିକିୟାର ଅବସ୍ଥା ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି।" Review and Herald, August 19, 1890.

ବୁଦ୍ଧିମାନ କୁମାରୀମାନଙ୍କର ସଂଘର୍ଷ, ଯେଉଁମାନେ ଫିଲାଦେଲଫିୟା ମଣ୍ଡଳୀ ଭାବେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ହୋଇଛନ୍ତି, ସେହି ଏକ ମଣ୍ଡଳୀ ସହିତ ଅଟେ, ଯାହା ନିଜକୁ ଯିହୂଦୀ ବୋଲି ଦାବି କରେ, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତେଣୁ ନୁହନ୍ତି।

> ଦେଖ, ଯେମାନେ ନିଜେମାନଙ୍କୁ ଯିହୂଦୀ ବୋଲି କହନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଯିହୂଦୀ ନୁହନ୍ତି, ବରଂ ମିଥ୍ୟା କହନ୍ତି—ଶୟତାନର ସଭାଘରର ସେମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ଏପରି କରିବି ଯେ ସେମାନେ ଆସି ତୁମ ପାଦପଦ୍ମ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପାସନା କରିବେ, ଏବଂ ଜାଣିବେ ଯେ ମୁଁ ତୁମକୁ ପ୍ରେମ କରିଅଛି। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 3:9।

ମହା ନିରାଶା ପରେ ପ୍ରକାଶିତ ପ୍ରଥମ ପ୍ରକାଶନରେ ହିଁ ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ ଏହି ପଦଟିକୁ ସମ୍ବୋଧନ କରିଛନ୍ତି।

> "ତୁମେ ଭାବୁଛ, ଯେମାନେ ପବିତ୍ରଜନଙ୍କ ପାଦପଦ୍ମ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପାସନା କରନ୍ତି, (ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 3:9), ସେମାନେ ଶେଷରେ ଉଦ୍ଧାର ପାଇବେ। ଏଠାରେ ମୁଁ ତୁମ ସହିତ ମତଭେଦ କରିବାକୁ ପଡୁଛି; କାରଣ ଈଶ୍ୱର ମୋତେ ଦେଖାଇଥିଲେ ଯେ, ଏହି ଶ୍ରେଣୀ ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟମାନେ ଥିଲେ, ଯେମାନେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଥିଲେ, ଏବଂ 'ନିଜମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପୁନର୍ବାର ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ କ୍ରୁଶରେ ଆରୋହଣ କରାଇ, ତାଙ୍କୁ ସର୍ବସାଧାରଣଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଲଜ୍ଜିତ କରିଥିଲେ।' ଏବଂ 'ପରୀକ୍ଷାର ଘଣ୍ଟାରେ,' ଯାହା ଏଯାଏଁ ଆସିବାକୁ ଅଛି, ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ସତ୍ୟ ଚରିତ୍ର ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ, ସେମାନେ ଜାଣିବେ ଯେ ସେମାନେ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ହରାଇଯାଇଛନ୍ତି; ଏବଂ ଆତ୍ମିକ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଅଭିଭୂତ ହୋଇ, ସେମାନେ ପବିତ୍ରଜନଙ୍କ ପାଦପଦ୍ମରେ ନତ ହେବେ।" Word to the Little Flock, 12.

ଯିଶାୟା ଅଧ୍ୟାୟ ପାଞ୍ଚରେ ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ରର ଗୀତର ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖ ହୋଇଛି, ଯାହାକୁ ପରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲେ।

> ଏବେ ମୁଁ ମୋର ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ବିଷୟରେ, ତାଙ୍କ ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ମୋର ପ୍ରିୟଙ୍କ ଗୀତ ଗାଇବି। ମୋର ପ୍ରିୟତମଙ୍କର ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଫଳବତୀ ପାହାଡ଼ ଉପରେ ଏକ ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ର ଥିଲା; ସେ ତାହାକୁ ବାଡ଼ ଦେଇ ଘେରିଲେ, ଏବଂ ତାହାରୁ ପଥରଗୁଡ଼ିକୁ ଉଠାଇ ଦେଲେ, ଏବଂ ତାହାରେ ସର୍ବୋତ୍କୃଷ୍ଟ ଦ୍ରାକ୍ଷାଲତା ରୋପିଲେ, ଏବଂ ତାହାର ମଝିରେ ଏକ ମିନାର ନିର୍ମାଣ କଲେ, ଏବଂ ସେଠାରେ ଏକ ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ-ନିଷ୍ପେଷଣକୁଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ତିଆରି କଲେ; ଏବଂ ସେ ଆଶା କଲେ ଯେ, ତାହା ଦ୍ରାକ୍ଷା ଫଳ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିବ, କିନ୍ତୁ ତାହା ବନ୍ୟ ଦ୍ରାକ୍ଷା ଫଳ ଉତ୍ପନ୍ନ କଲା। ଏବେ ହେ ଯିରୂଶାଲେମର ବାସିନ୍ଦାମାନେ, ଏବଂ ହେ ଯିହୂଦାର ଲୋକମାନେ, ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ବିନୟ କରୁଛି, ମୋର ଓ ମୋର ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ରର ମଧ୍ୟରେ ବିଚାର କର। ମୋର ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ର ପାଇଁ ଯାହା କରିବା ଯୋଗ୍ୟ ଥିଲା, ତାହାରୁ ଅଧିକ କଣ ଥିଲା ଯାହାକି ମୁଁ ତାହାରେ କରିନାହିଁ? ତେବେ କାହିଁକି, ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଆଶା କଲି ଯେ ତାହା ଦ୍ରାକ୍ଷା ଫଳ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିବ, ସେତେବେଳେ ତାହା ବନ୍ୟ ଦ୍ରାକ୍ଷା ଫଳ ଉତ୍ପନ୍ନ କଲା? ଯିଶାୟ 5:1–4।

ପୁରାତନ ନିୟମ କିମ୍ବା ନୂତନ ନିୟମ—ଉଭୟରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଏହାକୁ ଚିହ୍ନଟ କରେ ଯେ, ଯେ ଫଳ ଉତ୍ପାଦନ କରିବା ପାଇଁ ସେମାନେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲେ, ସେହି ଫଳ ଆଣିବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବାରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସଭାକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଉଛି। ଯିଶାୟ ପାଞ୍ଚରେ, ଏହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତର ଶେଷରେ, ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ରର ଦଣ୍ଡ ଚିହ୍ନଟ କରାଯାଇଛି, ଏବଂ ସେହି ସମୟରେ ଜାତିମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ପତାକା ଉତ୍ତୋଳନ କରିବାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ମଧ୍ୟ କରାଯାଇଛି। ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ, ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ର ସେହି ପତାକା ନୁହେଁ।

> ଏହିକାରଣେ ପ୍ର ଭୁଙ୍କ   କ୍ରୋଧ ତାଙ୍କ   ପ୍ର ଜାବର୍ଗ ଉପରେ ପ୍ର ଜ୍ୱ ଲିତ ହୋଇଛି; ସେ ତାଙ୍କ   ବିରୁଦ୍ଧ ରେ ନିଜ ହସ୍ତ   ପ୍ର ସାରି କରି ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ର ହାର କରିଛନ୍ତି; ପର୍ବତମାନେ କମ୍ପି ଉଠିଲେ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ   ର ମୃତଦେହ ରାସ୍ତା ମଧ୍ୟ ରେ ଛିଣ୍ଡି ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା। ଏ ସବୁ ସତ୍ତ୍ୱେ   ତାଙ୍କ   କ୍ରୋଧ ଫେରି ଯାଇନାହିଁ, କିନ୍ତୁ   ତାଙ୍କ   ହସ୍ତ   ଏପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ   ପ୍ର ସାରିତ ରହିଛି।

> ଏବଂ ସେ ଦୂରସ୍ଥ ଜାତିମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ପତାକା ଉତ୍ତେ ାଳନ କରିବେ, ଏବଂ ପୃଥିବୀର ଶେଷ ସୀମାରୁ ସେମାନଙ୍କୁ ସିଟି ଦେଇ ଡାକିବେ; ଆଉ ଦେଖ, ସେମାନେ ଶୀଘ୍ର ତାର ସହିତ ଅତି ଦ୍ରୁ ତ ଆସି ପହଞ୍ଚ ିବେ। ଯିଶାୟ ୫:୨୫, ୨୬।

ପରେ ଯେତେବେଳେ ଯୀଶୁ ସେହି ଗୀତକୁ ଏକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରୂପେ କହିଲେ, ତାଙ୍କର ଉପସଂହାର ମଧ୍ୟ ସେତେଇ ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ ଥିଲା।

> ଆଉ ଗୋଟିଏ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଶୁଣ: ଜଣେ ଗୃହସ୍ୱାମୀ ଥିଲେ; ସେ ଗୋଟିଏ ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ର ରୋପଣ କଲେ, ତାହାକୁ ଚାରିପଟେ ବାଡ଼ ଦେଲେ, ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ଚାପିବା ପାଇଁ ଗଡ଼ଖୋଦା କଲେ, ଗୋଟିଏ ଦୁର୍ଗ ନିର୍ମାଣ କଲେ, ଏବଂ ତାହାକୁ କୃଷକମାନଙ୍କୁ ଭାଡ଼ାକୁ ଦେଇ ଦୂର ଦେଶକୁ ଚାଲିଗଲେ। ଫଳର ସମୟ ନିକଟ ଆସିଲାବେଳେ, ସେ ନିଜ ଦାସମାନଙ୍କୁ ସେହି କୃଷକମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇଲେ, ଯେଣେକି ସେମାନେ ତାହାର ଫଳଗୁଡ଼ିକ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତୁ। କିନ୍ତୁ ସେହି କୃଷକମାନେ ତାଙ୍କ ଦାସମାନଙ୍କୁ ଧରି, ଜଣକୁ ପିଟିଲେ, ଅନ୍ୟଜଣକୁ ହତ୍ୟା କଲେ, ଆଉ ଅନ୍ୟଜଣକୁ ପଥର ମାରିଲେ। ପୁଣି ସେ ପ୍ରଥମଠାରୁ ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟାରେ ଅନ୍ୟ ଦାସମାନଙ୍କୁ ପଠାଇଲେ; ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ସେହିପରି କଲେ। କିନ୍ତୁ ଶେଷରେ ସେ ନିଜ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇ କହିଲେ, 'ସେମାନେ ମୋର ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ କରିବେ।' କିନ୍ତୁ ସେହି କୃଷକମାନେ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଦେଖି ନିଜେ ନିଜେ କହିଲେ, 'ଏହିଯେ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ; ଆସ, ଆମେ ଏହାକୁ ହତ୍ୟା କରି ତାହାର ଉତ୍ତରାଧିକାରକୁ ଦଖଲ କରିବା।' ତେଣୁ ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଧରି ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ରର ବାହାରକୁ ଫିଙ୍ଗିଦେଇ ହତ୍ୟା କଲେ। ତେଣୁ, ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ରର ପ୍ରଭୁ ଯେବେ ଆସିବେ, ସେ ସେହି କୃଷକମାନଙ୍କ ସହ କ'ଣ କରିବେ? ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ କହିଲେ, 'ସେ ସେହି ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଭୟଙ୍କର ଭାବରେ ନାଶ କରିଦେବେ, ଏବଂ ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ରକୁ ଅନ୍ୟ କୃଷକମାନଙ୍କୁ ଭାଡ଼ାକୁ ଦେବେ, ଯେମାନେ ଋତୁକାଳେ ତାହାର ଫଳ ତାଙ୍କୁ ଦେବେ।' ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, 'ତୁମେ କି ଶାସ୍ତ୍ରରେ କେବେ ପଢ଼ିନାହଁ, "ନିର୍ମାଣକାରୀମାନେ ଯେ ପଥରକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କଲେ, ସେହିଟି କୋଣର ମୁଖ୍ୟ ପଥର ହୋଇଛି; ଏହା ପ୍ରଭୁଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ, ଏବଂ ଏହା ଆମ ଚକ୍ଷୁରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ"?' ଏହିକାରଣରୁ ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ କୁହୁଁଛି, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଛିନିନିଆଯିବ ଏବଂ ଏମିତି ଜନଜାତିକୁ ଦିଆଯିବ ଯେଉଁମାନେ ତାହାର ଫଳ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିବେ। ଆଉ ଯେ କେହି ଏହି ପଥର ଉପରେ ପଡ଼ିବ, ସେ ଚୂର୍ଣ୍ଣବିଚୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ; କିନ୍ତୁ ଯାହା ଉପରେ ଏହା ପଡ଼ିବ, ତାହାକୁ ଏହା ଗୁଣ୍ଡ ଗୁଣ୍ଡ କରିଦେବ। ଏବଂ ପ୍ରଧାନ ଯାଜକମାନେ ଓ ଫରିଶୀମାନେ ତାଙ୍କର ଏହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତଗୁଡ଼ିକ ଶୁଣି ବୁଝିଲେ ଯେ ସେ ସେମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ କୁହୁଛନ୍ତି। ମାଥିଉ 21:33–45.

ଲାଓଦିକୀୟ ସପ୍ତମ-ଦିନୀୟ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ କଳିସିଆ ଉତ୍ଥାପିତ ପତାକା ନୁହେଁ। ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କରେ ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲ ଦ୍ୱାରା ଯାହାର ପ୍ରତିରୂପ ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ର, ସେହିଟି ଲାଓଦିକୀୟ ସପ୍ତମ-ଦିନୀୟ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ କଳିସିଆ ଅଟେ; କିନ୍ତୁ ଏମିତି ଗୋଟିଏ ଜାତି ଉଦ୍ଭବିତ ହେବ, ଯେଉଁଥି ଏମିତି ଫଳ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିବ ଯାହା ପ୍ରଥମ ଫଳ ବୋଲି ଯୋଗ୍ୟ ଠାରେ, ଏବଂ ସେହିଠାରେ ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କର ସ୍ୱରୂପ ଅଟେ।

> ଏମାନେ ସେହିଜଣେ, ଯେମାନେ ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ସହିତ ନିଜମାନଙ୍କୁ କଳୁଷିତ କରିନାହାନ୍ତି; କାରଣ ସେମାନେ କୁମାର। ଏମାନେ ସେହିଜଣେ, ଯେମାନେ ମେଷଶାବକ ଯେଉଁଠିକି ଯାଆନ୍ତି, ସେଠିକି ତାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରନ୍ତି। ଏମାନେ ମଣିଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତିପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ, ଈଶ୍ୱର ଓ ମେଷଶାବକଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଥମ ଫଳସ୍ୱରୂପ ହୋଇଛନ୍ତି। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 14:4।

ଏକ ଧ୍ୱଜରୂପେ ସେମାନେ ଗୃହସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତିମ ଫସଲକୁ ଆଣିବା ପାଇଁ ନିଯୁକ୍ତ ହେବେ। ଲାଓଦିକିୟ ସପ୍ତମ-ଦିନ ଆଡ୍ଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ମଣ୍ଡଳୀ ସେହି ଦାଖକ୍ଷେତ୍ର, ଯେଉଁଥି ମୋଶାଙ୍କ "ସାତଥର"ର ଭିତ୍ତିପ୍ରସ୍ତରକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲା। ସେହି ସ୍ଥାନରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଏହା କ୍ରମେ କ୍ରମେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଅନ୍ଧକାରରେ ଅବନତି ପାଇଲା। ଏହି ଧ୍ୱଜ "ଯିଶୟଙ୍କ ମୂଳ" ହେବ। ଯିଶୟଙ୍କ ମୂଳ, କିମ୍ୱା ଦାଉଦ, ତାଙ୍କ ଇତିହାସରେ ତର୍କପ୍ରିୟ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଯୀଶୁ ଯେଉଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶେଷ ସତ୍ୟ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ, ତାହାକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଏହା ଆଲଫା ଏବଂ ଓମେଗାର ସିଦ୍ଧାନ୍ତର ଏକ ପ୍ରତୀକ, ଯାହାକୁ ପ୍ରାଚୀନ ଓ ଆଧୁନିକ ଇସ୍ରାଏଲର ଅବିଶ୍ୱାସୀ ଦାଖକ୍ଷେତ୍ରର ଚାଷୀମାନେ ବୁଝିବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି।

> ଏବଂ ସେହି ଦିନରେ ଯିଶୟଙ୍କ ଏକ ମୂଳ ଉଦ୍ଭବ ହେବ, ଯେହା ଜନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଧ୍ୱଜସ୍ତମ୍ଭରୂପେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହେବ; ଅନ୍ୟଜାତିମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଅନ୍ୱେଷଣ କରିବେ; ଏବଂ ତାଙ୍କର ବିଶ୍ରାମ ଗୌରବମୟ ହେବ। ଯିଶାୟ 11:10.

ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ ଓ ଜେମ୍ସ ହ୍ୱାଇଟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଚିହ୍ନଟ କରିଛନ୍ତି ଯେ 1856 ସୁଦ୍ଧା ଏହି ଆନ୍ଦୋଳନ ଲାଓଡିକିଆ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲା; ତେଣୁ ସେ କେବେ ଏହା ଚିହ୍ନଟ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ଲାଓଡିକିଆମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦିଆଯାଇଥିବା ସନ୍ଦେଶକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲା? ସେ କେବେ ମଧ୍ୟ କରିନାହାନ୍ତି। ଆମର ପ୍ରଥମ ଭୁଲ ହେଉଛି ଏହି ଦାବିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଯେ ସେଭେନ୍ଥ-ଡେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଚର୍ଚ୍ଚ ଇତିହାସ ମାଧ୍ୟମରେ ଯାଇଥିବା ସମୟରେ ଏକ ବିଜୟୀ ଚର୍ଚ୍ଚ ରୂପେ ରହିଆସିଛି। ବାସ୍ତବରେ ପରିସ୍ଥିତି ସେଥିର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିପରୀତ। ଯଦି ଆମେ ସେହି ପ୍ରଥମ ଭ୍ରାନ୍ତ ଆଧାର-ଧାରଣାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା, ତେବେ ଆମର ଚକ୍ଷୁ ସେହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଏ, ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ତାହାର ବିପରୀତ ଶିକ୍ଷା ଦିଅନ୍ତି। ଉଦାହରଣସ୍ୱରୂପ, ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ ପୁନଃପୁନି ଚିହ୍ନଟ କରିଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରାଚୀନ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଇସ୍ରାଏଲର ଇତିହାସ ଆଧୁନିକ ଆତ୍ମିକ ଇସ୍ରାଏଲର ଅନୁଭବ ଓ ଇତିହାସକୁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ରୂପେ ପ୍ରକାଶ କରେ। ପ୍ରାୟତଃ, ଯେତେବେଳେ ସେ ଆଧୁନିକ ଇସ୍ରାଏଲ ପାଇଁ ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲକୁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ କରନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସେ ସମକାଳୀନ ଭାବେ ପ୍ରେରିତ ପୌଲଙ୍କର ସେହି ଏକେ ସତ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଉକ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଧୃତ କରନ୍ତି।

> ଏହି ସମସ୍ତ କଥା ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତସ୍ୱରୂପେ ଘଟିଥିଲା; ଏବଂ ଏଗୁଡ଼ିକ ଆମ ପାଇଁ ଚେତାବନୀସ୍ୱରୂପେ ଲିଖାଯାଇଛି, ଯାହାଙ୍କ ଉପରେ ଜଗତର ଶେଷକାଳ ଆସିପହଞ୍ଚିଛି। 1 କରିନ୍ଥୀୟ 10:11।

ପ୍ରେରିତ ପୌଲ ଏକାଦଶ ପଦରେ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଦଶଟି ପଦର ସାରାଂଶ ଉପସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି।

> ହେ ଭାଇମାନେ, ମୁଁ ଚାହେଁ ନାହିଁ ଯେ ତୁମେ ଏହି କଥାରେ ଅଜ୍ଞାତ ରୁହ, ଯେ ଆମ ସମସ୍ତ ପୂର୍ବପୁରୁଷ ମେଘ ତଳେ ଥିଲେ, ଏବଂ ସମସ୍ତେ ସମୁଦ୍ର ମଧ୍ୟରୁ ଅତିକ୍ରମ କଲେ; ଏବଂ ସମସ୍ତେ ମେଘରେ ଓ ସମୁଦ୍ରରେ ମୋଶାଙ୍କ ପାଇଁ ବାପ୍ତିସ୍ମ ଗ୍ରହଣ କଲେ; ଏବଂ ସମସ୍ତେ ସେଇ ଏକେ ଆତ୍ମିକ ଆହାର ଭୋଜନ କଲେ; ଏବଂ ସମସ୍ତେ ସେଇ ଏକେ ଆତ୍ମିକ ପାନୀୟ ପାନ କଲେ; କାରଣ ସେମାନେ ସେହି ଆତ୍ମିକ ଶିଳାରୁ ପାନ କରୁଥିଲେ, ଯାହା ସେମାନଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଆସୁଥିଲା; ଏବଂ ସେହି ଶିଳା ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକଙ୍କ ଉପରେ ଈଶ୍ୱର ପ୍ରସନ୍ନ ନ ଥିଲେ; କାରଣ ସେମାନେ ମରୁଭୂମିରେ ନିପାତ ହେଲେ। ଏବେ ଏହି ସମସ୍ତ କଥା ଆମ ପାଇଁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତସ୍ୱରୂପ ଘଟିଲା, ଯେପରି ସେମାନେ ଦୁଷ୍ଟ ବସ୍ତୁମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଲୋଭ କରିଥିଲେ, ସେପରି ଆମେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ଲୋଭ ନ କରିବା। ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି କେହି ଯେପରି ମୂର୍ତ୍ତିପୂଜକ ହୋଇଥିଲେ, ସେପରି ତୁମେ ମଧ୍ୟ ମୂର୍ତ୍ତିପୂଜକ ହେଉନି; ଯେପରି ଲିଖିତ ଅଛି, "ଲୋକମାନେ ଭୋଜନ ଓ ପାନ କରିବାକୁ ବସିଲେ, ଏବଂ କ୍ରୀଡ଼ା କରିବାକୁ ଉଠିଲେ।" ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି କେହି ଯେପରି ବ୍ୟଭିଚାର କରିଥିଲେ, ସେପରି ଆମେ ବ୍ୟଭିଚାର ନ କରିବା; ଏବଂ ଏକ ଦିନରେ ତେଇଶ ହଜାର ଲୋକ ପତିତ ହେଲେ। ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି କେହି ଯେପରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିଥିଲେ, ସେପରି ଆମେ ମଧ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା ନ କରିବା; ଏବଂ ସର୍ପମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିନଷ୍ଟ ହେଲେ। ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି କେହି ଯେପରି କୁହୁକୁହୁ କରିଥିଲେ, ସେପରି ତୁମେ ମଧ୍ୟ କୁହୁକୁହୁ କରନି; ଏବଂ ବିନାଶକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିନଷ୍ଟ ହେଲେ। ୧ କରିନ୍ଥୀୟ ୧୦:୧–୧୦।

ପୌଲ ଏବଂ ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲକୁ ବିଜୟୀ ଓ ଧର୍ମିକ ଜନମାନଙ୍କର ଏକ ଉଦାହରଣ ଭାବେ ବ୍ୟବହାର କରୁନାହାନ୍ତି। ବରଂ ସେଥିର ସଠିକ୍ ବିପରୀତ। ପୌଲ ଏଗାରୋତମ ପଦରେ ସେହି ପ୍ରଥମ ଦଶଟି ପଦକୁ ସାରାଂଶ କରନ୍ତି, ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପଦରେ ସେ ସେହି ଶିକ୍ଷାକୁ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି, ଯାହାକି ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲର ଇତିହାସ ଦେଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବୋଝାଇବାକୁ ଥିଲା।

> ଅତଏବ ଯେ ନିଜକୁ ଦୃଢ଼ଭାବେ ଠିଆ ଅଛି ବୋଲି ମନେ କରେ, ସେ ପଡ଼ି ନଯାଉ ବୋଲି ସତର୍କ ରହୁ। 1 କରିନ୍ଥୀୟ 10:12।

ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲ ଏମିତି ଜନସମୁଦାୟର ଏକ ଉଦାହରଣ ଦେଇଥାଏ, ଯେଉଁମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆହ୍ୱାନିତ ହୋଇଥିଲେ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇଥିଲେ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀଗୁଡ଼ିକୁ ପୂରଣ କରିଥିଲେ, ଏବଂ ପଥର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଦକ୍ଷେପରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବିଦ୍ରୋହ କରିଥିଲେ, ଏବଂ ଶେଷରେ ସ୍ୱର୍ଗ ଓ ପୃଥିବୀର ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ କ୍ରୁଶରେ ଆରୋପ କରିଥିଲେ! ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟମାନେ ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହି ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବାରେ କୌଣସି କଷ୍ଟ ଭୋଗନ୍ତି ନାହାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁର୍ଲଭଭାବେ ସେମାନେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସତର୍କବାଣୀକୁ ସେମାନଙ୍କର ଲାଓଡିକୀୟ ଅନ୍ଧତାକୁ ଭେଦ କରିବାକୁ ଦେଇଥାନ୍ତି। ସେମାନେ ସେହି ଅଂଶଗୁଡ଼ିକ ଉଦ୍ଧୃତ କରିପାରନ୍ତି ଯେଉଁଠାରେ

ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ କଲିସିଆକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚକ୍ଷୁମଣି ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି, ଏବଂ ସେହିପରି ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରେମ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ଅବସ୍ଥା ଉପରେ ଆବରଣ ଢାକି ଦେଉନାହିଁ। ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ସେ ପ୍ରେମ କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ସେ ତିରସ୍କାର ଓ ଶାସନ କରନ୍ତି। ଯେତେ ଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କଲିସିଆ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚକ୍ଷୁମଣି ଅଟେ, ଯୀଶୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ସେହି ଚକ୍ଷୁମଣି ସହିତ, ତାଙ୍କର ନିଜ ଚକ୍ଷୁମଣି ସହିତ, ତାଙ୍କ ସମ୍ପର୍କକୁ ସଂକ୍ଷେପରେ ବ୍ୟକ୍ତ କରିଥିଲେ।

> ହେ ଯିରୁଶାଲେମ, ଯିରୁଶାଲେମ, ତୁମେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାମାନଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରୁଛ, ଏବଂ ତୁମ ପାଖକୁ ପଠାଯାଇଥିବାମାନଙ୍କୁ ପଥର ମାରୁଛ; କେତେ ବେଳେ ମୁଁ ଇଚ୍ଛା କରିଥିଲି ଯେପରି ଜଣେ କୁକୁଡ଼ୀ ନିଜ ପଖା ତଳେ ନିଜ ଛୁଆମାନଙ୍କୁ ଏକତ୍ର କରେ, ସେପରି ମୁଁ ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଏକତ୍ର କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଇଚ୍ଛା କରିଲେ ନାହିଁ! ଦେଖ, ତୁମମାନଙ୍କ ଗୃହ ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉଜାଡ଼ ଛାଡ଼ିଦିଆଯାଇଛି; ଏବଂ ନିଶ୍ଚୟ ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ କହୁଛି, ସେ ସମୟ ଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମେ ମୋତେ ଦେଖିବ ନାହିଁ, ଯେତେବେଳେ ତୁମେ କହିବ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ ଯିଏ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେ ଧନ୍ୟ। ଲୂକ 13:34, 35.

ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକ ପଚାରାଯିବା ଉଚିତ, "ଯୀଶୁ କି ସତ୍ୟରେ ଆରମ୍ଭ ଦ୍ୱାରା ଶେଷକୁ ଚିତ୍ରିତ କରନ୍ତି? ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲ କି ପ୍ରକୃତରେ ଆଧୁନିକ ଇସ୍ରାଏଲଙ୍କୁ ଚିତ୍ରିତ କରେ?" ସମଗ୍ର ଇତିହାସ ଜୁଡ଼ି ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲଙ୍କ ସମସ୍ୟା ଏହା ଥିଲା ଯେ, ସେମାନେ ଏହା ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲେ ଯେ ସେମାନଙ୍କର ବଂଶପାରମ୍ପରିକ ଅଧିକାର ପ୍ରମାଣ କରୁଥିଲା ଯେ ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକ, ଏବଂ ସେହିପରି ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କିଛି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ। ସେହି କାରଣରୁ ଯିରିମିୟଙ୍କ ଦିନରେ ସେମାନେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନ୍ଦିର ବୋଲି ଦାବି କରୁଥିଲେ।

> ଯିରିମିୟାଙ୍କ ପାଖକୁ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରୁ ଯେ ବାକ୍ୟ ଆସିଲା, ସେହି ହେଲା: ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୃହର ଫାଟକରେ ଠିଆ ହେଅ, ଏବଂ ସେଠାରେ ଏହି ବାକ୍ୟ ପ୍ରଚାର କରି କହ, ହେ ଯିହୁଦାର ସମସ୍ତ ଲୋକ, ଯେମାନେ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଉପାସନା କରିବା ପାଇଁ ଏହି ଫାଟକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରବେଶ କରୁଛ, ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଶୁଣ। ସେନାବାହିନୀଙ୍କ ସଦାପ୍ରଭୁ, ଇସ୍ରାଏଲଙ୍କ ପରମେଶ୍ୱର, ଏହିପରି କହନ୍ତି: ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ପଥ ଓ କାର୍ଯ୍ୟ ସଂଶୋଧନ କର, ତେବେ ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଏହି ସ୍ଥାନରେ ବାସ କରିବାକୁ ଦେବି। ଏହି ମିଥ୍ୟା ବାକ୍ୟରେ ଭରସା କର ନାହିଁ, ଯେଉଁଥିରେ କୁହାଯାଏ, ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନ୍ଦିର, ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନ୍ଦିର, ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନ୍ଦିର—ଏହିଗୁଡ଼ିକ ହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକ। ଯିରିମିୟା ୭:୧–୪।

ଏହି ସେଇ ଭ୍ରାନ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ବାପ୍ତିସ୍ମଦାତା ଯୋହନ ଜୋରଦେଇ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ।

> ଏବଂ ସେମାନେ ନିଜ ନିଜ ପାପ ସ୍ୱୀକାର କରି ଯର୍ଦ୍ଦନରେ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବାପ୍ତିସ୍ମ ଗ୍ରହଣ କଲେ। କିନ୍ତୁ ସେ ଯେତେବେଳେ ଦେଖିଲେ ଯେ ଅନେକ ଫାରିଶୀ ଓ ସାଦୂକୀମାନେ ତାହାଙ୍କ ବାପ୍ତିସ୍ମ ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, ହେ ସାପମାନଙ୍କ ସନ୍ତାନ, ଆସନ୍ତା କ୍ରୋଧରୁ ପଳାଇବାକୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କିଏ ସଚେତନ କରିଛି? ଏହେତୁ ଅନୁତାପଯୋଗ୍ୟ ଫଳ ଉତ୍ପନ୍ନ କର; ଏବଂ ନିଜମାନଙ୍କ ମନରେ ଏପରି କହିବାକୁ ଚିନ୍ତା କରନି, 'ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପିତା ଅବ୍ରାହାମ ଅଛନ୍ତି'; କାରଣ ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କହୁଛି, ଈଶ୍ୱର ଏହି ପଥରଗୁଡ଼ିକରୁ ମଧ୍ୟ ଅବ୍ରାହାମଙ୍କ ପାଇଁ ସନ୍ତାନ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିପାରନ୍ତି। ଏବେ ମଧ୍ୟ ଗଛମାନଙ୍କ ମୂଳରେ କୁଠାର ରଖାଯାଇଛି; ଅତଏବ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗଛ ଭଲ ଫଳ ଉତ୍ପନ୍ନ କରେ ନାହିଁ, ସେହି ଗଛକୁ କାଟି ଅଗ୍ନିରେ ପକାଯାଏ। ମାଥିଉ 3:6–10.

ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ସେହି ଏକେ ଭ୍ରାନ୍ତ ଧାରଣା—ଯାହା "ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନ୍ଦିର ଆମେ" ବୋଲିଥିବା ପ୍ରକାଶ ଦ୍ୱାରା, ଏବଂ ଆମେ ଅବ୍ରାହାମଙ୍କ ଆତ୍ମିକ "ବଂଶ" ବୋଲିଥିବା ଧାରଣା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତୀକୀକୃତ ହୋଇଛି—ସେହିଟି ହେଉଛି ଲାଓଦିକିୟାର ଅନ୍ଧତ୍ୱର ପ୍ରମୁଖ ପ୍ରକାଶ।

> "ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ଜନମାନଙ୍କୁ ଜଣାଇବା ପାଇଁ ଦୂତମାନଙ୍କୁ ପଠାନ୍ତି ଯେ, ତାଙ୍କର ଧର୍ମମୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାମାନଙ୍କୁ ଆଜ୍ଞାପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ସେମାନେ କ'ଣ ହେବା ଓ କ'ଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ; ଯାହାକୁ ଯଦି କୌଣସି ମଣିଷ ପାଳନ କରେ, ସେ ସେହିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ଜୀବନ୍ତ ରହିବ। ସେମାନେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭାବରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭଲ ପାଇବେ, ତାଙ୍କ ଆଗରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଦେବତାଙ୍କୁ ରଖିବେ ନାହିଁ; ଏବଂ ସେମାନେ ନିଜ ପଡ଼ୋଶୀଙ୍କୁ ନିଜମାନଙ୍କ ପରି ଭଲ ପାଇବେ, ଯେପରି ସେମାନେ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି ଯେ ସେ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି କରନ୍ତୁ, ସେହିପରି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ

> ପ୍ର   ତି କରିବେ।”
>
> “ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପବିତ୍ର ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଗୋଟିଏ ମାତ୍ରା ଅକ୍ଷରକୁ ସୁଦ୍ଧା ହାଲୁକାଭାବେ କିମ୍ବା ଅସମ୍ମାନଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ ନାହିଁ। ଯେମାନେ ‘ପ୍ରଭୁ ଏହା କହନ୍ତି’ ବାକ୍ୟକୁ ଲଂଘନ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଅନ୍ଧକାରର ଅଧିପତିଙ୍କ ପତାକା ତଳେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଅଟନ୍ତି, ନିଜମାନଙ୍କ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଓ ନିଜମାନଙ୍କ ମୁକ୍ତିଦାତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବିଦ୍ରୋହରେ ରହନ୍ତି। ସେମାନେ ଆଜ୍ଞାପାଳନକାରୀମାନଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ପ୍ରତିଜ୍ଞାମାନଙ୍କୁ ନିଜମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦାବି କରନ୍ତି, ଏହା କହି ଯେ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନ୍ଦିର, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନ୍ଦିର ଆମେ; ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଚରିତ୍ରକୁ ଭ୍ରାନ୍ତରୂପେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରି, ସେ ଯାହା କରିବାକୁ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଷେଧ କରିଛନ୍ତି ସେହି କାମଗୁଡ଼ିକୁ କରି, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଅସମ୍ମାନ କରନ୍ତି। ସେମାନେ ଏମିତି ଏକ ମାନଦଣ୍ଡ ସ୍ଥାପନ କରନ୍ତି, ଯାହା ପରମେଶ୍ୱର ଦିଅନ୍ତି ନାହାନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କ ଉଦାହରଣ ଭ୍ରମପ୍ରଦ, ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରଭାବ ଦୁଷିତକାରୀ। ସେମାନେ ଜଗତରେ ଆଲୋକ ନୁହନ୍ତି, କାରଣ ସେମାନେ ଧର୍ମନୀତିର ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁସରଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ।”
>
> “ମଣିଷମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ ଦ୍ରୋହ ଦେଖାଇପାରିବେ ନାହିଁ, ଯେତେବେଳେ ସେ ତାଙ୍କୁ ପଠାଇଥିବା ଆଲୋକକୁ ସେମାନେ ଅବହେଳା କରନ୍ତି। ଯେମାନେ ଏପରି କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଅଜ୍ଞମାନଙ୍କୁ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ କରନ୍ତି, କାରଣ ସେମାନେ ମିଥ୍ୟା ପଥଚିହ୍ନ ସ୍ଥାପନ କରନ୍ତି। ସେମାନେ ନିରନ୍ତର ଶୁଦ୍ଧ ସିଦ୍ଧାନ୍ତମାନଙ୍କୁ ବିକୃତ କରୁଛନ୍ତି....”
>
> “ପବିତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ରର ଶବ୍ଦମାଳାରେ ଆମକୁ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ, ଯିହୁଦୀ ଜାତି ଉପରେ କାହିଁକି ଧ୍ୱଂସ ଆସିଲା। ସେମାନେ ମହାନ ଆଲୋକ, ସମୃଦ୍ଧ ଆଶୀର୍ବାଦ ଏବଂ ଅଦ୍ଭୁତ ସମୃଦ୍ଧି ପାଇଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କ ଉପ୍ରରେ ଅର୍ପିତ ଭରସା ପ୍ରତି ଅବିଶ୍ୱସ୍ତ ପ୍ରମାଣିତ ହେଲେ। ସେମାନେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦାଖକ୍ଷେତ୍ରର ବିଶ୍ୱସ୍ତ ଯତ୍ନ ନେଲେ ନାହିଁ, କିମ୍ବା ତାହାର ଫଳ ତାଙ୍କୁ ଦାନ କଲେ ନାହିଁ। ସେମାନେ ଏପରି ଆଚରଣ କଲେ ଯେପରି କୌଣସି ଈଶ୍ୱର ନାହିଁ, ଏବଂ ସେହିହେତୁ ବିପଦ ସେମାନଙ୍କୁ ଆକ୍ରାନ୍ତ କଲା।” Manuscript Releases, volume 14, 343–345.

ଇସ୍ରାଏଲ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲେ ଯେ, ତାଙ୍କ ଇତିହାସର ଆରମ୍ଭରେ ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଚୟିତ ହୋଇଥିବାରୁ, ସେମାନେ ସଦାକାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କର ଚୟିତ ଜନ ରହିବେ। ତାହାଠାରୁ ମଧ ଅଧିକ ଗମ୍ଭୀର ଯେ, ସେମାନେ ଏହା ମଧ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲେ ଯେ, ସେମାନେ ତାଙ୍କର ଚୟିତ ଜନ ଥିବାରୁ, ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ କରିବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ମଧ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ କରିବେ। ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଅର୍ଥରେ, ସେମାନେ ବିଚ୍ଛେଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କର ଚୟିତ ଜନ ଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱର ଯେପରି ଜନ ଭାବେ ସେମାନଙ୍କୁ ଚାହିଁଥିଲେ, ସେପରି ସେମାନେ କେବେ ହୋଇନଥିଲେ। ଚୟିତ ଜନଙ୍କ ଧାର୍ମିକତା ସେମାନେ ନିଜେ ନିଜ ବିଷୟରେ କ’ଣ ଭାବିପାରନ୍ତି ତାହାର ଉପରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୁଏ ନାହିଁ। ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲ ସେଭେନ୍ଥ-ଡେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ କଳିସିଆର ପ୍ରାଥମିକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ, କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଏହି ମିଥ୍ୟା ଧାରଣା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଏ ଯେ ସେମାନେ ଜଗତର ଶେଷରେ ଥିବା ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଲାଓଡିସିଆର ଅନ୍ଧତା ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ, ଯେପରି ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲରେ ହୋଇଥିଲା। ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମ ବିପରୀତ ପକ୍ଷରେ ଥିବା ସ୍ପଷ୍ଟ ପ୍ରମାଣ ସତ୍ତ୍ୱେ ମଧ ବିଶ୍ୱାସ କରେ ଓ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥାଏ ଯେ, ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଜଗତର ଶେଷକାଳରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅବଶିଷ୍ଟ ଜନ।

ପରୀକ୍ଷାକାଳର ସମାପ୍ତି ଯେତେ ନିକଟକୁ ଆମେ ପହଞ୍ଚୁଛୁ, ଲାଓଦିକିଆ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସନ୍ଦେଶ ତେତେ ଅଧିକ ଗୁରୁତର ଓ ସରଳ ହେବାକୁ ପଡିବ। ଯଦି ସେହି ମିଥ୍ୟା ପୂର୍ବଧାରଣାକୁ ସତ୍ୟ ପାଇଁ ପରିତ୍ୟାଗ କରାଯାଇନଥାଏ, ତେବେ ଆହରୋଣ, ଯେରୋବୋଆମ ଓ 1863ର ଉଦାହରଣଗୁଡ଼ିକ ପରମ୍ପରା ଓ ପ୍ରଥାର ଆବରଣ ତଳେ ଲୁଚି ରହିଯାଆନ୍ତି। ପରୀକ୍ଷାକାଳର ସମାପ୍ତି ଏତେ ନିକଟ, ଯେ ସେହି ଆବରଣ ତଳେ ଆଉ ଅଧିକ ସମୟ ଲୁଚି ରହିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ।

> ଏବଂ ଏହାହିଁ ଦଣ୍ଡାଦେଶ, ଯେ ଜ୍ୟୋତି ଜଗତକୁ ଆସିଛି, ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଜ୍ୟୋତିଠାରୁ ଅନ୍ଧକାରକୁ ଅଧିକ ଭଲ ପାଇଲେ, କାରଣ ସେମାନଙ୍କର କର୍ମ ଦୁଷ୍ଟ ଥିଲା। କାରଣ ଯେ କେହି ଦୁଷ୍ଟକର୍ମ କରେ ସେ ଜ୍ୟୋତିକୁ ଘୃଣା କରେ, ଏବଂ ଜ୍ୟୋତି ପାଖକୁ ଆସେ ନାହିଁ, ପଛେ ତାହାର କର୍ମ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ତିରସ୍କୃତ ହେବ। ଯୋହନ 3:19, 20.

ଅଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଧର୍ମତତ୍ତ୍ୱଗୁଡ଼ିକର ଇତିହାସ ଦେବଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୟ ବାକ୍ୟରେ ଅନୁସରଣ କରାଯାଇଛି। ଏହା ଏକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୟ ବାସ୍ତବତା। ଏହାର ପ୍ରଥମ ପ୍ରମାଣ ହେଉଛି ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲ। ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲ ହେଉଛି ନିରନ୍ତର ଏବଂ କ୍ରମେ ବୃଦ୍ଧିଶୀଳ ଧର୍ମତତ୍ତ୍ୱର ଏକ ଇତିହାସ, ତଥାପି ବାଇବେଲ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଆତ୍ମା ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥାଏ ଯେ ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲ ଆଧୁନିକ ଇସ୍ରାଏଲର ପ୍ରତିରୂପ। ଏହା ଯେତେ ଦୁଃଖଦ ହେଉନାହିଁ, ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଯେପରି ଏହି ସତ୍ୟକୁ ବୁଝିବା ଏତେ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କେବେ ହୋଇନଥିଲା। ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରକାଶନ ସହିତ ଯାହା ଅନାବୃତ ହେଉଛି, ସେହି କଥା ହେଲା ଯେ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଶୃଙ୍ଗ ଭାବରେ ଅଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଇତିହାସ, ରିପବ୍ଲିକାନ୍ ଶୃଙ୍ଗର ଇତିହାସ ସହ ସମାନାନ୍ତର ଭାବେ ଚାଲିଥାଏ। ଉଭୟ ଶୃଙ୍ଗ ପରସ୍ପର ପାଇଁ ଦ୍ୱିତୀୟ ସାକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରେ, ଏବଂ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏକୁ ଠିକ୍ ଭାବେ ଦେଖିବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବା, ସମକାଳୀନ ଭାବେ ଅନ୍ୟ ସାକ୍ଷୀକୁ ସ୍ୱୀକୃତ ହେବାରୁ ମଧ୍ୟ ବଞ୍ଚିତ କରେ।

ଆହାରୋନ, ଯେରୋବୋଆମ ଏବଂ ୧୪୯୦ରେ ରେଖାମାନେ ଆଧୁନିକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଇସ୍ରାଏଲର ଆରମ୍ଭକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଏବଂ ଏହା କରିବା ସମୟରେ ସେମାନେ ରିପବ୍ଲିକାନ୍ ଶିଙ୍ଗର ଆରମ୍ଭକୁ ମଧ୍ୟ ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି। ତୃତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତର ସନ୍ଦେଶ ହେଉଛି ପଶୁର ଚିହ୍ନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଗୋଟିଏ ସତର୍କବାଣୀ। ପ୍ରଥମେ ରବିବାର ଆଇନ ପାସ୍ କରୁଥିବା ଏବଂ ପରେ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱକୁ ସେହିପରି କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରୁଥିବା ଦେଶ ହେଉଛି ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର।

> "ବିଦେଶୀ ଜାତିମାନେ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ ଉଦାହରଣକୁ ଅନୁସରଣ କରିବେ। ଯଦିଓ ସେ ଅଗ୍ରଣୀ ହୁଅନ୍ତି, ତଥାପି ସେହି ଏକେ ସଙ୍କଟ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱର ସମସ୍ତ ସ୍ଥାନରେ ଥିବା ଆମ ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆସିବ।" Testimonies, volume 6, 395.

ରବିବାର ଆଇନ-ସଙ୍କଟ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରର କାର୍ଯ୍ୟରୁ ପୃଥକ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ତେରହ ଅଧ୍ୟାୟର ପୃଥିବୀର ପଶୁ ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଷଷ୍ଠ ରାଜ୍ୟ, ଯାହା ଯିଶାୟା ତେଇଶ ଅନୁସାରେ ସତ୍ତରି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶାସନ କରେ। ସେହି ପୃଥିବୀର ପଶୁଙ୍କର ଦୁଇଟି ଶିଙ୍ଗ ଅଛି। ସେହି ଦୁଇ ଶିଙ୍ଗର ପରସ୍ପର ସମ୍ପର୍କ ସହିତ ସଂପୃକ୍ତ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଦ୍ରାମୁକ୍ତ ହେଉଛି, କିନ୍ତୁ କେବଳ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯେମାନେ ବୁଝିବାକୁ ବାଛନ୍ତି ଯେ, ଯୀଶୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରକାଶନର ମୁଦ୍ରାମୋଚନକୁ ଏକ ବିଷୟର ଆରମ୍ଭକୁ ବ୍ୟବହାର କରି ସେହି ବିଷୟର ଶେଷକୁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତିତ କରି ସମ୍ପନ୍ନ କରନ୍ତି।

ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର 1798 ମସିହାରେ ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀର ଷଷ୍ଠ ରାଜ୍ୟ ଭାବେ ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପଞ୍ଚଷଷ୍ଠି ବର୍ଷରେ, ଯେଉଁ ଦୁଇଟି ଶୃଙ୍ଗ ଇତିହାସ ମାଧ୍ୟମରେ ଏକସାଥିରେ ଗତି କରିବ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏମିତି ଏକ ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟରେ ସ୍ଥାପିତ କରାଗଲା ଯାହାକୁ ଚିହ୍ନଟ କରାଯାଇପାରୁଥିଲା, କିନ୍ତୁ କେବଳ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁମାନେ ଦେଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ। ଇଶାୟା ଅଧ୍ୟାୟ ସାତରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ସେହି ପଞ୍ଚଷଷ୍ଠି ବର୍ଷ, ଖ୍ରୀ. ପୂ. 742 ରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଖ୍ରୀ. ପୂ. 677 ରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା। 1798 ରୁ 1863 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକ ପୁନରାବୃତ୍ତ ହେଲା। ସେହି ପଞ୍ଚଷଷ୍ଠି ବର୍ଷ ଉଭୟ ଶୃଙ୍ଗରେ ସଙ୍କଟର ଏକ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ।

୧୮୬୩ ସଲ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଯିଶାୟା ତେଇଶର "ଏକ ରାଜାଙ୍କ ଦିନଗୁଡ଼ିକ" ବୋଲି କୁହାଯାଇଥିବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୟ ସମୟର ଆରମ୍ଭକାଳୀନ ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ଏହା କରିବା ସହିତ ସେ "ଏକ ରାଜାଙ୍କ ଦିନଗୁଡ଼ିକ"ର ଶେଷକାଳୀନ ଅବଧିର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୟ ସୀମାଚିହ୍ନଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ଥାପନ କଲା। ଯିଶାୟା ତେଇଶର ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ସତରିର ଶେଷଭାଗ, ପ୍ରଥମ ପଞ୍ଚଷଷ୍ଠି ବର୍ଷ ଦ୍ୱାରା ଚିତ୍ରିତ ହୋଇଛି। ୧୮୬୩ ରୁ ୧୯୮୯ ମସିହାରେ ଶେଷକାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଥିବା ସମୟଟି ଲାଓଦିକିୟ ଆଡ଼ଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଚର୍ଚ୍ଚର ଅବଧି, ଯାହା ମିଲରାଇଟ୍ ଆନ୍ଦୋଳନରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଏକଶେ ଚଉଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ଶେଷ ହୁଏ। ଶେଷକାଳର ଏହି ଅବଧିକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ, ଆମେ ଆରମ୍ଭକାଳର ଅବଧିକୁ ବୁଝିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଆଡ଼ଭେଣ୍ଟିଜ୍ମ ଏହା କରିପାରେ ନାହିଁ, କାରଣ ତାହାର ଆରମ୍ଭ ମୋଶାଙ୍କ ଶପଥକୁ ତାହାର ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ ଦ୍ୱାରା ଚିହ୍ନିତ, ଯାହା ସେହି ପଞ୍ଚଷଷ୍ଠି ବର୍ଷକୁ ଚିହ୍ନଟ କରେ, ଯେଗୁଡ଼ିକ ଆଡ଼ଭେଣ୍ଟିଜ୍ମ ଓ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରର ଆରମ୍ଭ ଓ ଶେଷକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

ଏହି କାରଣରୁ, ଏବଂ ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱସମ୍ପନ୍ନ ଏକ କାରଣ, ଏହି ଲେଖାଟି ଯିହୂଦା ଗୋତ୍ରର ସିଂହଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବର୍ତ୍ତମାନ ଖୋଲାଯାଉଥିବା ଗୋଟିଏ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ ସତ୍ୟକୁ ସ୍ଥାପିତ କରିବାକୁ ପ୍ରୟାସ କରିଛି। ସେହି ସତ୍ୟ ହେଉଛି, ଯଦି

ଆପଣ ଏହାକୁ ସ୍ୱ ୀକାର କରିବାକୁ ଅନିଚ୍ଛୁକ ଅଟନ୍ତ ି ଯେ ସେଭେନ୍ଥ -ଡେ ଆଡଭେଣ୍ଟ ିଷ୍ଟ ମଣ୍ଡ ଳୀ ସଦା ଲାଓଦିକିୟାର ଅବସ୍ଥ ାରେ ରହିଆସିଛି, ତେବେ ଆପଣ ଯୁକ୍ତ ିସଙ୍ଗ ତ ଭାବରେ ଆଡଭେଣ୍ଟ ିଜ ୍ମର ଇତିହାସକୁ ଠିକ ଭାବରେ ବିଭକ୍ତ କରିବାରେ ଅସମର୍ଥ ହେବେ; ଏବଂ ଆଡଭେଣ୍ଟ ିଜ ୍ମର ଇତିହାସକୁ ଠିକ ଭାବରେ ବିଭକ୍ତ କରିନଥିଲେ, ଆପଣ ରିପବ୍ ଲିକାନିଜ ୍ମର ଶିଙ୍ଗ କୁ ଠିକ ଭାବରେ ଚିହ୍ନ ଟ କରିବାରେ ଅସକ୍ଷ ମ ହେବେ।

> କାରଣ, ଯଦି ସେମାନେ ପ୍ରଭୁ ଓ ଉଦ୍ଧାରକର୍ତ୍ତା ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଜଗତର ଦୂଷଣରୁ ପଳାଇ ଯାଇଥିବା ପରେ ପୁନର୍ବାର ସେଥିରେ ଜଡ଼ିତ ହେଇ ପରାଜିତ ହୁଅନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ଶେଷ ଅବସ୍ଥା ଆରମ୍ଭିକ ଅବସ୍ଥାଠାରୁ ଅଧିକ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାଜନକ ହୁଏ। କାରଣ, ସେମାନେ ଧର୍ମର ପଥକୁ ଜାଣିବା ପରେ, ସେମାନଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ପବିତ୍ର ଆଜ୍ଞାରୁ ଫେରିଯିବାଠାରୁ, ସେହି ପଥକୁ କେବେ ଜାଣିନଥାନ୍ତା ତାହେଲେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅଧିକ ଭଲ ହୋଇଥାନ୍ତା। କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟ ପ୍ରବଚନ ଅନୁସାରେ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଏହା ଘଟିଛି, “କୁକୁର ନିଜ ବାନ୍ତି ପାଖକୁ ପୁନି ଫେରେ”; ଏବଂ “ଧୋଇଦିଆଯାଇଥିବା ମହିଳା ଶୂକରୀ କାଦରେ ଲୋଟିବାକୁ ଫେରେ।” ୨ ପିତର ୨:୨୦–୨୨।